

L' hora trista de les nacions és aquella en què es lluita amb l'impossible.

PRAT de la RIBA

ANY II N.º 8
Coll-Blanc, 25 de març de 1931

BANDERA

...AL VENT DEXFEM-LA EN SENYAL DE LLIBERTAT!

Aquest número de BANDERA ja no ha passat per la Censura Durarà gaire això?

Redacció i Administració:
COLL-BLANC, 47 - HOSPITALET

L'ISARD

TRIBUNA LLIURE

PARAULES DEL MOMENT

Es un animal salvatge, fi de pell, de pupila dilatada, de tant de mirar de lluny, i Poïda sempre atenta per denunciar el més lleu brigit que no sigui el del vent quan s'esquinça en les carenes.

Diem isard, per analogia, a l'infant que esquitja la presència dels majors, com temorenc de què li vegin la cara, i tan sols es mostra tal com és amb la seva colla habitual; diem isard a l'home muntanyà que amb un temor semblant al de l'infant, evita el contacte amb persones de nivell distint al seu, i més encara, no sap guardar la serenitat i correcció per mantenir el tracte entre aquells que ell enten d'altres tendències.

L'isard és un ésser desventurat, fruit del localisme, de la cultura o de la passió, no és bo ni pel negoci ni pel govern, tant domèstic com públic; el seu isolament, però, no li priva d'ésser el juguet de les passions dels homes, ans al contrari, n'és pastura inevitable.

Els pobles en néixer són infants, no saben alternar ni menys influir en els altres, han de créixer; quan vingui la major edat serà l'hora d'intervenir en el món i fer-se entendre: si renunciem a aquesta relació, el món, el d'enfront, no se'n ressent, ans se'n alegra, li deixa el camí franc; aquesta relació no és una abdicació de la significació pròpia quan aquesta és fonament posseïda, ans és aquesta significació que actuant entre els homes és coneguda i a la llarga estimada; el negociant que pacta amb el negociant, no abdica del seu negoci, ans no l'ha perdut mai de vista; el poble que surt del seu localisme, deixant les rancúnies domèstiques a casa, i amb la bandera de l'ideal entra en la casa del d'enfront, se sent valent, el porta l'optimisme, està a la vigília del triomf. El combat de casa estant amb ironies i amb negacions, és el combat dels impotents, dels peresosos i dels covards.

Malaguanyat esforç el que es fa a casa nostra per retenir-nos en l'isolament isard, que ens ha privat, històricament, de l'hegemonia que per dret ens pertoca, ara que el nostre poble renascut se sentia encoratjat a intervenir d'una manera eficaç els seus destins.

L'isardisme vol dir infantilisme, primitivisme, inferioritat, por, insuficiència, innocència. De tots aquests atributs moralment la innocència és bona, però políticament és un desastre.

Davant les Eleccions

QUI HA RELLISCAT?

R. Pons i Sisó, en el darrer número de "Llibertat" dona per acabada l'inútil polèmica entre nosaltres entaulada amb un article titulat: *Punt final*.

Podrà semblar una impertinència que havent posat ell el punt final a la polèmica, nosaltres pretenguem posar-hi aquest nou article com a colofó; article que altrament, seria innecessari si en el tractessim de ratificar l'acusació que formulàvem en el nostre anterior, acusació que l'amic Pons, en compte de negar, confirma de faisó que no admet dubte.

Com a prova de negació rotunda, diu: ... m'acusa de poc catalanista; a això vull dir-hi només que sóc tant catalanista com ell, per no dir més, i això ho demostra la meua actuació en els rengles del homes que per l'ideal estan disposats a fer molt més que escriure.

I bé, amic, perdoneu-me que us digui que aquest argument per vos emprat és més propi d'una discòrdia infantil que d'una polèmica periodística. No crec que el catalanisme de les persones pugui mesurar-se o pesar-se com qualsevol objecte. Sou més catalanista que jo? Compareu la tesi per vos defensada, amb la meua, i dediu-ne la conseqüència. Voleu una altra prova? Rellegiu el vostre penúltim paragraf i l'opinió que atribuïu a Macià referent al problema social i al de Catalunya.

El propòsit que ens mena a escriure aquest nou article, és, precisament, aquesta desbaratada declaració que atribuïu a Macià.

L'Avi mai ha dit: ... per assolir la llibertat de Catalunya sense que aquesta vingui acompanyada d'un millorament—fins al possible—de la classe treballadora, tant-se-val deixar les coses tal com estan.

I extranyo de vos que, si us ha estat manifestat altrament, hagi donat fe a aquestes paraules.

Ni ignoreu, com ningú ho ignora, que en els temps actuals el problema social és el que té en constant preocupació a totes les nacions del món. Per tant, no és un problema que estigui únicament enverinat a casa nostra. I si a Catalunya no hem resolt un problema que enlloc ha trobat solució adequada, hem de deixar per aquesta raó sense aconseguir les nostres més cares reivindicacions?

Heu capít, amic Pons, l'arbitrari i absurd de la vostra afirmació?

Allò que Macià a dit ha estat, poc més o menys, que seria de doldre que la llibertat de Catalunya no vingüés acompanyada d'un millorament de la classe treballadora, però d'això a afirmar que si no era resolta la qüestió social més valia deixar per resoldre el problema de Catalunya hi ratlla una fabulosa diferència.

Desmentir la vostra desbaratada afirmació que posava un vel damunt del catalanisme de Macià ha estat solament el mòvil que ens ha menat a fer més llarga la polèmica; sentiria que creguessiu que ha estat altra la nostra intenció.

Macià portà al seu darrera una multitud que l'obeeix a cegues, puix proves ha donat del seu altíssim grau de catalanisme. Vós, fins i tot, heu cregut en la seva infalibilitat. Ho demostra l'identificació amb el parer que li atribuïeu, tot i tractant-se d'una afirmació gens catalanista i que, cas de què l'Avi l'hagués, efectivament, proferit, hauria posat als ulls de l'espectador serè, un dubte—i ja és dir-ho tot—damunt la catalanitat de Macià.

Josep JANÉS I OLIVÉ

Davant aquestes eleccions, quina actitud, quina determinació hem de prendre els republicans de Coll-Blanc?

L'abstenció, per més que aquesta era la que més encaixava amb la nostra manera d'ésser en aquests temps de lluita contra el règim constituït no ha pogut portar-se a cap i posats ja en la lluita, llançats ja coratjosament en ella cal preguntar-nos: Quina determinació hem de prendre?

Tot fa preveure una victòria on se senten paraules coratjoses que animen que encoratgen, i sembla que el goig de la victòria ja cau damunt nostre. Gran responsabilitat la del Centre d'Unió Republicana que seguint la tasca de tots els partits republicans d'arreu d'Espanya, suavitzat aspirors i troba l'acollida necessària per arribar al front únic republicà que ens ha de donar victòria tant assenyallada.

Greus i cabdals problemes s'han de resoldre en el Municipi d'Hospitalet.

Dues barrades s'han creat entorn d'Hospitalet-Centre que donada la seva estructura i el nombre dels seus habitants esclouen greus problemes socials que, d'encaminar-los i resoldre'ls, donarien un nom d'immortalitat a la Ciutat.

S'ha d'enfrontar el problema

de l'ensenyament perquè aquest sigui obligatori i gratuït, el problema de les cases barates, que està cridat a ésser, almenys a Coll-Blanc, el punt indicat per donar-li la més justa i adequada solució. Segueix el problema tributari que abarateixi la vida, perquè s'acabi el cas anormal d'ésser més cara la vida en els pobles que en la ciutat i que sense convertir-ho en un cas de competència, sigui atracció per a augmentar la població. S'ha d'escometre de ple l'edificació castigant durament als mercaders indignes, que a això s'oposen apujant escandalosament el preu de llurs terrenys. I en l'obra econòmica, dura és la tasca a realitzar ja que no tant sols s'ha de tractar del pressupost vinent i l'actual sinó que s'ha d'anar a la revisió total dels pressupostos de la dictadura donant la solució justa en cada cas fet pagar als qui en resultin responsables tots els danys que han produït a la Ciutat. S'ha d'anar a aquesta obra econòmica de manera resolta i enèrgica, costi el que costi i caigui qui caigui. Greu i ben clara és la responsabilitat nostra en aquests punts concrets, però més ho és encara per l'elecció dels homes que deuen portar-la a terme.

De la conducta del Centre en aquesta lluita depèn que tinguin entrada en el Municipi representats antics de la dictadura que dificultarien aquesta obra de sanejament.

El temps apremia i cal pensar-hi de pressa però serenament, i tot ciutadà que estimi Coll-Blanc i tingui idees liberals deu enfrontar de ple aquesta responsabilitat i donar llur opinió. Jo m'atreveixo a llançar la meua.

Sempre he cregut que el Centre tenia d'anar a la lluita amb homes seus; homes que haguessin donat proves de llur republicanisme i que defensant aquest s'hagin fet acreedors de la confiança del poble. No desfaig ni en la més petita cosa aquest criteri, però davant del perill que el grup Aguilà-Balanyà-Rueda poguessin entrar amb homes seus al Consistori aprofitant les minories, valent-se així d'un sentit democràtic mal entès llanço la idea d'anar junts aliant-nos, apoiant-nos de la manera que sigui, amb tots els homes d'idees liberals reconegudes i de prestigi moral sense tara.

És l'hora de la venjança i encara que no venjatiem hem d'ésser previosors.

Lloc a les minories, sí; però no a aquells que ja sabem d'antuvi tota la feina destructora que en el municipi desenrotllarien. Jo llanço la idea a tots els amics del Centre i la faig extensiva a tots els veïns de Coll-Blanc.

Que cadascú hi digui la seva; les portes del Centre estan ben obertes perquè tothom pugui venir a donar-hi la seva opinió.

És tasca de ciutadania i en aquesta hora solemne pels destins de la Ciutat, és necessari que tots els republicans ens ajuntem amb tots els homes liberals i amb tots els que sofreixen persecucions per la dictadura que ja és bona garantia per anar contra d'aquesta candidatura que s'anuncia com a plaga major dels nostres mals.

Tots junts podem copar Coll-Blanc, i això sí que fóra el triomf total i el més gran servei que hauriem prestat a la Ciutat.

JOAN SAGARRA

LES ELECCIONS

JA NO ELS QUEDA NI GOTA DE VERGONYA!

Dissabte passat al Centre d'Unió Republicana hi tingué lloc una escena grotesca, pròpia de qualsevol sainet de teatre catòlic.

El popularíssim i prestigiós Aguilà i el no menys conegut Rueda van presentar-s'hi demanant a la Junta del Centre, que aleshores estava reunida, que s'adherissin a la protesta formulada pel seu Círculo, etc. per tal d'evitar que la secció segona del nostre districte passés a ésser del districte primer.

Això, naturalment, va ésser una excusa. El que indirectament van demanar els populars ex-pupins fou que els deixessin entrar en la candidatura única republicana que precisament havia estat creada per combatre'ls. A això, naturalment, s'hi van oposar els del Centre. I el senyor Sagarra, que presidia la reunió, va contestar-los sornaguerament que, cas d'anar junts a les eleccions, la derrota era segura, i cas de que els matarrucs es presentessin en contra, la victòria seria sorollosa pel Centre.

L'Aguilà es va enfutismar en gran manera i va atrevir-se fins i tot a alçar la veu. En Rueda, més diplomàtic, tot era estirar-li l'americana; i a tal grau devien arribar les estirades, que l'Aguilà, traient foc pels caixals li digué:

—Si m'interromps altra vegada me'n vaig!

Veient que no en podien treure res, es van posar a fer grans elogis de la tasca del Centre, adulant a tort i a dret fins a l'extrem que el president de la reunió es veié obligat a intervenir agraïnt les bones paraules amb molta ironia i en aquests termes:

—Agraïm els elogis pel que valen

els qui ens els adrecen, només per allò que valen.

I bé, senyor Sagarra, està molt de broma vostè!

L... JA SON DUES

Efectivament, En Rueda i l'Aguilà dilluns passat van fer una segona visita al Centre d'Unió Republicana.

Van estar-hi de cos present fins a les quatre de la matinada i tot era demanar que els fos admesa la cooperació en la candidatura municipal.

El resultat — només faltaria — va ésser nul.

Sentim que els senyors del Centre, per culpa dels presumptes demòcrates, tinguessin de retirar tard. Per En Rueda i l'Aguilà no ho sentim, perquè de totes maneres les nits ja se les passen desvetllats a causa del fantasma de les eleccions.

CAL TENIR... GOSADIA

L'Aguilà i en Rueda, disposats a fer triomfar la seva candidatura van de la ceca a la meca cercant addites.

Van fer una visita al "Gremi d'Ultramarins" i en van sortir amb la cua entre cames.

Nosaltres els aconsellarfem que deixessin córrer aquesta il·lusió que tenen, encara!!! d'ésser regidors i es tanquessin a caseta.

No fos cas que un dia, en compte de sortir per la porta, facin un viatge aeri daltabaix d'un balcó.

—La meua promesa és la més bona de totes les dones.
—Caram! La meua també.

10 cèntims